

Soarele dimineții se strecură ușor printre perdelele cu unicorni și atinse cu blândețe pleoapele somnoroase ale fetiței. Părul îi era ciufulit - semn că buclele ei blonde se cam zbenguiseră peste noapte - și îi scotea în evidență ochii deschiși la culoare, supărați pe soare.

- Janiiis! Trezireaaa! Se auzi vocea mamei, ca un ecou din altă lume.

Tăcere.

- Janiiiiis! E târziu! Întârziem la școală! Se auzi iar ecoul, de data asta mult mai tare, ca și cum ar fi ajuns în fața ușii de la camera fetiței.

JAAAAANIIIS

JAAAAANIIIS

Ușa se deschise. În mijlocul camerei se afla EA.
Micuța Janis, desprinsă parcă din curcubeu.
Îmbrăcată cu niște blugi azurii, purtând teniși galbeni,
ochelari de un roz pudrat și mărgelile strălucitoare
care îi atârnau peste tricoul de culoarea portocalei,
Janis era gata să înceapă ziua.

- Ești deja îmbrăcată? o întreabă mama ei, surprinsă.
- După cum se vede! răspunse Janis. Ah, stai, era să uit!
Harpi, e timpul să mergem!

Și, deodată, de sub plapuma cea moale se ivi autoharpa ei mult iubită, de culoarea alunelor de pădure. Janis nu pleca nicăieri fără ea, în caz că îi venea vreo idee de cântec.

O primise pe Harpi de la bunica ei, care știa cât de mult îi place să cânte din voce și cât de bine i-ar prinde un instrument ușor de cărat de colo-colo, cu ajutorul căruia să scrie muulte cântece. De seori adormea seara cu Harpi în brațe, după o zi întreagă de vocalize și cântece electrizante pe care le repetau pentru marele Festival de la Monterey. Janis avea să ajungă acolo cât de curând. Prin urmare, cele două erau nedespărțite: țop în excursii, țop în parc, la joacă, țop la baie, la masă, la somn și țop spre școală, mereu împreună!

